

Kapitola patnáctá

Alicia držela smutek několik dní. Byla zavřená ve svém domě, skoro nejedla a nepila. Jako kdyby něco v ní zemřelo. To něco byla naděje. Pocit, když se vám shroubí celý svět, který jste si vysnili. Když praskne ta bublina idealizovaného světa, kde je všechno překrásné a hlavně tak, jak chcete vy.

„Ann... chce začít znova. Ona a já od začátku.“ znělo jí znova a znova v uších. „A ty?“ „Sakra Ali, měl jsem snad na vybranou? Moje žena si včera chtěla vzít život a dnes byla tak šťastná, dlouho jsem ji takhle neviděl. Omluvila se mi za jistý nepříjemnosti, co mi řekla a... Sakra, já nejsu tak silnej jak ty, nedokážu jí vmést do očí, že někoho mám.“ „Tady ale nejde o žádnou odvahu ale o to, co je správný!“ „Správný je zůstat s člověkem, kterej mě potřebuje bez ohledu na vlastní potřeby.“

Na vlastní potřeby. Pomyslela si. Ležela na sedačce v obývacím pokoji a svírala polštář. Takže jsem byla jen potřeba? Předmět ukojení jeho chůčce? Tomu nevěřím... Otřela si slzy. Proč by mi tedy říkal, že mě miluje a chodil za mnou, když měl problémy? Věděl, že sex dostane i bez falešných slibů. Měli jsme přece dohodu. Žádný sliby, žádný lži, jen sex. Tak proč teda to všechno? Asi jsem na něj byla moc tvrdá a náročná. Nejspíš je zvyklej na bárbíny, který mají v hlavě vybrakováno a na nic se ho neptají ani nemluví. Jen mu roztáhnou nohy a on nemusí nic řešit. Sám to přece řekl, že není zvyklej, že s ním ženy jednají, jak se sobě rovným. Asi jsem na něj byla moc.

V přemýšlení ji vyrušil zvonek dveří. Ikdyž nerada, šla otevřít.

Za dveřmi byl její dlouholetý kamarád Chuck McDowell. Když ji viděl, zhrozil se. Uviděl drobnou pohublou dívku v županu s rozcuchanými vlasy a uplakanýma očima. Pozvala ho dál, kde ji srdečně objal. Alicia se mu v náručí rozplakala jako malé dítě. Nepřišla si nijak trapně, nestyděla se za svůj pláč. Věděla, že za Chuckem může přijít kdykoli a s čímkoli. On ji vždy velmi rád objal a pohladil na duši. Jeho vyrovnaný hlas ji dokázal utišit.

Pověděla mu o muži, kterého milovala a který se s ní rozešel. Chuck se neptal ani na místo a ani na jméno, prostě jen naslouchal. Alicia se mu ale pořád bála říct, že šlo o jeho nejlepšího kamaráda. Chuck měl určité pochybnosti, ale nevyptával se. Raději nechtěl znát úplnou pravdu. Jen ji láskyplně objal, když si mu lehla na hrudník. Když se vypovídala, sdílel s ní ticho. To jí dodávalo klid. Cítila jeho teplo. Její pochybnosti o jejich přátelství pominuly. Znovu měla u sebe svého nejlepšího přítele, svého brášku. A to bylo důležitější, než tucty milenců. Protože muži přicházejí a odcházejí, ale přátelé mají jeden druhého na věky.

„Vlastně jsem se ti přišel omluvit.“ řekl Chuck. „A za co?“ „Za to, jak jsem se k tobě v poslední době choval, nevím, co to se mnou bylo. Tlačil jsem na tebe kvůli tomu dítěti a celkově jsem se k tobě choval hnusně. Odpusť mi to, prosím.“ „Myslels to dobře.“ Pohladila ho po tváři. „Vidím na tobě, že tě něco trápí. Co se děje? Odpusť mi, mluvím jen o sobě.“ „To nevádí.“ Pohladil ji laskavě. „Tak různě jedno s druhým. Jako kapela jsme se rozpadli, přišli jsme o peníze, ze kterých musíme zaplatit lidi, kteří pro nás dělaj...“ „Copak soud už rozhodl?“ podivila se. „To ne, ale tohle všechno řídil Nick. Sháněl důkazy, vyjednával s právníky a manažery... Pochybuju, že poté, co jsme ho tak vykopli, nám bude chtít dál pomáhat.“ „Nick není zlomyslný člověk, když změníte trochu přístup, tak se s ním dá

domluvit.“ „Nick má teď svých starostí dost. Oproti tomu je těch pár milionů pakatel.“ „Nick mi nikdy neřekl, co se u něj doma děje,“ vydechla si. „Je to celkem choulostivý. Nechtěl, aby se to dostalo do nepověřených rukou. Nezlob se, nemůžu ti to říct.“ Alicia kývla.

Poté se nadechla. „Ale jsem ráda, že si ke své ženě znovu našel cestu...“ odvrátila pohled. „Musí ji hodně zbožňovat.“ „Je to jeho první láska.“ pousmál se. „Na tu člověk nikdy nezapomene,“ sklopil oči.

„Seš se Samanthou ještě v kontaktu?“ zeptala se, aby částečně obrátila téma. „Zavoláme si akorát na Vánoce a na narozeniny našeho syna.“ „To je mi líto. Nedokážu pochopit... Sakra, vy jste se tak milovali, kam se to všechno podělo?“ „Byli jsme moc mladí, Ali. Chodili jsme spolu od devatenácti let. Vzali jsme se v jednadvaceti. Pak se narodil Daniel a začaly ty nekonečný turné. Nějak jsme se odcizili a ona už to nevydržela.“ „Je mi líto, že to tak dopadlo. Ale víš, vždycky mi to vrtalo hlavou, že z ničeho nic...“ „Jo, to mě taky. Závídím Nickovi. I přes to všechno hrozný, vzal si svoji první lásku a nerozdělilo je nic i přes překážky, který jim život nachystal.“

Alicia zavřela oči a kývla. Bolestně se usmála, ale po tváři jí stekla slzička. Pochopila, že vztah Nicka a Anny je tak silný, že ho nic na světě nezlomí. Začala si vyčítat, že se kdy mezi ně pletla.

Přišel víkend. Paprsky sobotního slunce probudily Nicka z lehkého spánku. Od rozchodu s Aliciou uběhl týden, ale on se stále probouzel jako po té probdělé noci, kdy jí zasadil hlubokou ránu. Bohužel, nebyla poslední.

Bezvůlně a bez nálady sešel dolů po schodech udělat si něco k snědku. Ale na sobotní ráno bylo v kuchyni nezvykle živo.

Jejich kuchyně byla menší místnost. Vpravo od vstupu se po délce stěny rozléhala kuchyňská linka. V levo stál stůl a lednice, v pozadí dveře na toaletu. Naproti dveřím kuchyně stála prosklená stěna s posunovacími skleněnými dveřmi, což byl vstup do zahrady. Za vitrinou byl dlážděný chodník a letní posezení.

Ale dnes ráno byl tento chodník zaskládáný pytlí hlíny, květináči různých velikostí a řadou květů, která měla začátek už v kuchyni. Nick rozlepil oči a nestačil se divit. Po domě mu pobíhali dva cizí muži v zelených montérkách, kteří právě donesli obrovskou palmu.

Nick vyšel ven do zahrady, aby se blíže podíval, co se to tam děje. Zahrada jeho ženy byla celá přerýtá. Nežádoucí keře byly vykáceny, jejich pozůstatky právě hořely na velké hromadě v ohništi.

Poté mezi těmi všemi truhlíky a květinami uviděl svoji drahou polovičku, jak klečí v rohu zahrady a aranžuje skalku. Mezi kaskády, které s pomocí zahradníků naaranžovali, vysazovala skalničky.

Ucítla, že se na ni někdo dívá, tak pomocí berle pomalu vstala a odhodila rukavice špinavé od hlíny. „Nicku! Dobré ráno!“ usmála se na něj. Stál tam v pyžamu, ale pořád nechápal. Anna k němu přistoupila: „Už jsem se nemohla dívat, jak moje zahrada leží ladem. Kontaktovala jsem pány ze zahradnictví, které jsem dříve hodně navštěvovala. Pamatovali si moje objednávky a dovezli mi tyto krásné rostlinky.“ říkala nadšeně. „Samozřejmě, že nesmí chybět ani moje žluté lilie a oleandry.“ „A já se těšil, že ušetřím,“ podotkl Nick. „Ale jsem rád, že je ti dobře.“ usmál se. „Vlastně bych ocenila, kdybys mi pomohl. Sem do rohu bych chtěla jezírko s vřesem, kapradinami a japonskými lucernami Rankei. Aby i ty sis přišel na

své.“ usmála se. „Pojď ke mně.“ A objal ji. „Ale no tak, Matsudo, bez toho sentimentu. Jedem, jedem, jedem!“

Kapela se rozpadla a studio zelo prázdnotou. Její členové se dohodli, že desku nahrají ještě jednou a bez Nicka, ale termín nahrávání byl odložen na neurčito. Své rozhodnutí poslali Nickovi e-mailem spolu s upozorněním, že se u něj v nejbližších dnech ukáže právník s výpovědí smlouvy.

Nick se v úterý rozhodl, že si půjde vzít věci ze studia. Nebylo mu moc příjemné se do prostor, kde odstartoval svoji kariéru, vracet, aby ji ukončil. Myslel si, že zde bude sám, ale brzy zjistil, že nebyl jediný, kdo dostal tento nápad.

Otevřel dveře nahrávací místnosti a uviděl tam Aliciu, která si do krabice skládala svá cédéčka, texty, fotky, bloky a jiné maličkosti.

„Promiň, nebudu tě rušit,“ zavíral dveře. „Ne, počkej! Už jsem hotová.“ zadržela ho. „Jen jsem se zamyslela, ale už jsem na odchodu.“ „Copak tebe taky vyhodili, že si pakuješ věci?“ zajímal se. „Ne... Teda ne, že by nechtěli, ale Chuck se mě hodně zastával. Rozhodla jsem se sama, že odjedu zpět do Francie k rodině.“ „Opravdu?“ zesmutněl. „Tady v Americe jsem byla jenom přítěž. Chci jet domů mezi své.“ „Ale vrátíš se, že jo? Myslím za Chuckem.“ „To ještě nevím, takhle jsme to s Chuckem neřešili. Vlastně ještě neví, že odjízdim. Chci mu to říct, až budu mít termín. Každopádně sem už se nevrátím.“ a Nick kývl. „Smím ti pomoci s tou krabicí?“ nabídl se. Alicia se bolestně pousmála. „Tak jo. Nechám se ještě jeden den rozmazlovat.“ Nick pochopil, co tím *jedním dnem* myslí. Vzal její krabici a pomalu šli k taxíku.

„Takže zítra je ten den?“ zeptal se smutně. Jejich rozhovor byl laděn ve velmi bolestné atmosféře. „Jo, zítra ve tři.“ „Chceš, abych tam šel s tebou? Je to i moje starost.“ „Dík, jsi milý, ale ne. Půjdu sama.“ „Seš si jistá, že to zvládneš?“ pokrčil čelo. „Jo, při nejhorším požádám Kat, taky se mi nabídla.“ „Kat je milá holka. Jsem rád, že v tom nejsi sama.“ „To já taky.“

Došli k taxíku. Alicia otevřela kufr, aby tam Nick mohl vložit její krabici. Poté otevřela pravé zadní dveře. Nick ji ještě naposledy zastavil: „Ali?“ Podívala se do jeho hořkočokoládových pralinek a naslouchala mu. „Mrzí mě, že jsem ti tvůj pobyt tak pokazil. Nechci, abys na Ameriku vzpomínala kvůli mně ve zlém.“ Alicia se bolestně pousmála. „Měla jsem být opatrnější. Ale nebylo to vždycky zlé. Mám i dobré vzpomínky.“ a už si chtěla sednout. „Ali, já... Nechtěl jsem ti ublížit.“ Přikývla a posadila se. Nick se jí naposledy podíval do očí a zavřel za ní dveře. Chvilí ještě zůstal stát, aby sledoval, jak její taxi odjíždí.

Už je skutečně konec, Matsudo. Zítra si nechá vzít naše dítě a pak odjede do Evropy. A ty už ji nikdy neuvidíš. Tahle romance dopadla nejhůř, jak jen mohla. Zase jsi sám, Matsudo. A nemůžeš tomu nijak zabránit.

Kapitola šestnáctá

Alicia celou noc nespala, jen se převalovala.

Vstala velmi brzy a chodila po domě jako na trní. V kuchyni neustále pozorovala zapsaný termín interrupce v kalendáři. Do toho jí ještě dvakrát za dopoledne volal Chuck, aby

se ujistil, že tam opravdu půjde. Dokonce se nabídl, že ji doprovodí. Alicia odmítla, protože věděla, že kdyby s ní šel, bylo by stoprocentní, že si dítě nechá vzít. Takhle měla ještě čas na rozmyšlenou. Ještě měl čas, aby přišel a všemu zabránil.

Ale on nepřišel. Alicia čekala v čekárně u gynekoložky skoro o hodinu dříve. Doma už to bylo k nesnesení. Ale na klinice to bylo ještě horší. Měla nervy na pochodu, proto několikrát běžela zvracet na záchod.

Zbývalo dvacet minut. Rozum jí říkal, ať to udělá, ale nástěnky a plakáty s malými dětmi přímo křičely, aby si své dítě nechala. Ale nejhorší teprve přišlo. Čekárna se začala plnit těhotnými ženami. Všechny byly tak spokojené, tak klidné a vyrovnané. S některými dokonce přišli na kontrolu i partneři.

Pak si ale vedle ní sedla žena, která právě vyšla z ordinace. Byla velice zdrcená. Doprovázela ji žena, která byla tak v pátém až šestém měsíci těhotenství. Začaly se spolu bavit. Alicia nenápadně poslouchala. Bylo znát, že ta těhotná utěšuje tu druhou.

„Neboj se, bude to dobrý.“ „Mám strach! Budu muset brát léky na udržení těhotenství, jinak o něj zase přijdu. Třetí potrat už nesnesu!“ říkala zjhlým hlasem. „Neboj se, Jess! Taky mám za sebou dva samovolný potraty a dívej, jsem těhotná a to už po druhý. A řeknu ti, v životě bych svého cvrčka, co mám doma, za nic nevyměnila.“ „Když já si za to můžu sama!“ obviňovala se žena. „Kdybych tentokrát z vlastní blbosti nešla na potrat, nikdy by se mi tohle nestalo! Měla bych krásný osmiletý dítě a neměla bych teď ve třiceti problémy.“

Alicia jejich rozhovor vyslechla a lekla se.

„Slečna Alicia Raynolds?“ přišla sestra do čekárny. Ale Alicia nereagovala. „Je tu někde slečna Raynoldsová?“ a přišla k ní. „Ano...“ řekla Alicia zmateně. „Totiž... Promiňte, já musím jít.“ Zvedla se a utekla z čekárny.

Chuck seděl ve svém křesle obývacího pokoje a četl si knížku. Bohužel vyrušoval ho malý, který plakal.

„Copak ho nemůžeš utišit?!“ zakřičel na Berenice do kuchyně. „Takovej randál se nedá vydržet!“ Berenice vyběhla z kuchyně. „Nemůžu, vářím, abys měl co jíst! Seš taky jeho rodič, chvíli se o něj postarej!“ Ale čím víc se hádali, tím více malý křičel. „Bože, ty seš ale neschopná ženská!“ „Hlavně, že ty seš mistr světa! Pojď, zlatíčko, k mamince.“ a vzala si malého do náručí. Ten natahoval malé baculaté ručičky. Nechtěl nic jiného, než lásku.

Pak někdo zazvonil. „Jdi alespoň otevřít!“ přikázala manželovi a šla spolu s dítětem do kuchyně.

Chuck našťavaně otevřel. Ale rázem vyměkl.

„Můžu dál?“ řekla opatrně Alicia. „Ale jistě, zlatíčko. Tady jsi vždy vítaná.“ a vešla. „Jsi doma sám?“ „Ne, Be je s malým v kuchyni. Pojď, posad' se.“ Chuck byl velice natěšený. „Nechtěla jsem být sama.“ „To já chápu. Jsi velice statečná holka. Ale myslel jsem, že si tě tam nechají alespoň jeden den na pozorování, kdyby náhodou...“

„Víš, Chucku, já si to rozmyslela.“ „Co sis rozmyslela?“ „Dostala jsem strach. Chucku, já to dítě chci. I když mě jeho otec opustil, i když ho vychovám sama, já ho chci. Vím, že když si ho nechám vzít, budu si to vyčítat do konce života. Je to moje dítě, moje součást, nedokážu ho zabít.“ Chuck nasadil nenávidný pohled, až Aliciu zamrazilo. „Ty se ho musíš zbavit! To děcko je chyba, která se neměla stát! Vždycky to bude jenom bastard, na kterýho se budeš dívat jako na prasklou gumu, nic víc!“ „Ale Chucku, proč jsi takový? Je to moje dítě,

tvoreček, kterej nemůže za to, že jsme se s jeho otcem rozešli.“ „Je to otisk chlapa, kterej tě zbouchnul a vykašlal se na tebe!“ vstal a rozhazoval ruce. „Ty to pořád nechápeš! Celý ty roky jsem se tě snažil chránit...“ „Chucku, ty nevíš, co říkáš...“ Rozplakala se. Čekala, že ji kamarád podpoří. Místo toho jí vrazil kudlu do zad.

„Bránil jsem tě před takovýma parchantama, celej život jsem chtěl, abys byla šťastná.“ „Ale já jsem šťastná.“ „Vzhlížel jsem k tobě, uctíval tě jako toho nejčistějšího anděla a ty?! Necháš se zbouchnout prvním kancem, kterej tu na tebe skočil!“ „Nechápu, o co ti jde. To dítě vychovám sama a zahrnu ho láskou za oba rodiče.“ „A co mu řekneš, až se tě zeptá, kdo je jeho otec?! První somrák, co tě ošukal v baru?!“ Na to mu Alicia vrazila facku.

Chuck ji chytl za paži. Začal s ní casnovat a vedl ji ke dveřím. „Běž, vypadni! Tím, žeš přišla do mýho domu s tím bastardem jsi zneuctila náš vztah!“ „Chucku, ubližuješ mi! Pusť mě!“ Chuck otevřel dveře. Venku byla lijáková průtrž. „Ale ne tak, jak ublížilas ty mě! Zradilas mě i moje city k tobě! Vzhlížel jsem k tobě, uctíval tě, ale to všechno byla jenom lež!“ „Myslela jsem, že jsme přátelé. Ale Nick měl pravdu, mělš se mnou jiný úmysl! Ale řeknu ti jednu věc: Člověk, kterej opravdu miluje, přeje tomu druhýmu štěstí bez ohledu na svoje potřeby. Seš chudák, Chucku, chudák!“ vmetla mu do obličeje.

Chuck se naštvál a shodil ji na zem. Alicia přistála na mokrých schodech a prudce se uhodila do loktů, kolen, břicha a prsou. Chuck se na ni nenávistně podíval a zapráskl za ní dveře.

Za ním stála Berenice. „Jak dlouho už ji miluješ?“ zeptala se přísně. „Be, já...“ „Jak dlouho?!“ zakřičela. „Skoro tři roky.“ A na to mu přistála veliká facka, až otočil hlavou. „Styď se, Charlesi McDowelle!“ Vzala malého a šla si do ložnice balit věci.

Chuck vyběhl schody a šel k ní do ložnice. Ona už si balila šaty ze skříní do kufru. Malý poskakoval v ohrádce a výskaje na rodiče se snažil upoutat jejich pozornost.

„Be, neblázni, pojď si rozumně promluvit.“ Žádal Chuck. „Taky jsi mi to mohl říct hned a nedělat ze mě vola! Celý tři roky jsem byla jen záplata, protože Alicia tě nikdy chtít nebude!“ „Be, takhle to nebylo, já tě zbožňuju, seš krásná ženská, líbila ses mi už od začátku.“ „A k čemu mi je krása, když miluješ ji? Už chápu tu tvou náhlou změnu nálady. Přijela, tak jsi nás odsunul na druhou kolej!“ „Be!“ Chtěl ji chytit za ruce, ale ona se mu vysmekla. „Nesahej na mě! Ach Bože, celé naše manželství byla jedna velká lež, všechny ty noci... Představoval sis ji, ha?!“ „To není pravda! Když mě Samantha opustila spolu s Danielem, nezvládl jsem to. Ale byla tu Alicia. Možná ji nemiluju jako ženu, možná jí jen vděčím za život, já nevím.“ „Aha, tak ty nevíš?!“ Berenice vzala do náruči syna a do druhé ruky kufr s nejnnutnějšími věcmi. „Až to budeš vědět, ozvi se. Pošlu ti papíry k rozvodu.“ A rychlými kroky seběhla schody směrem ven.

Chuck těžce usedl na postel a podepřel si hlavu. Sdělal si brýle a protřel oči. *Tak tohle jsi nezvládl, kámo. Během půl hodiny jsi ztratil nejdůležitější ženy v tvém životě. Chuck versus láska- 2:0. Takový skóre má snad už jenom Matsuda.*

Anna se dnes chystala na spaní dříve. Bylo kolem šesté hodiny a ona se sprchovala.

Nick ležel v obýváku a psal text písně. Jednalo se spíše o hiphopový kousek. Nějakou dobu si totiž pohrával s myšlenkou, že zkusí sólovou dráhu v duchu hip hopu.

Ale vyrušil ho zvonek u dveří.

Malátně vstal a otevřel. Nevěřil svým očím. Tato návštěva ho probrala.

„Máš chvíli čas?“ špitla ubrečená Alicia. Měla rozmazané líčení a celé její oblečení bylo zmáčené deštěm a od bláta. „Prosím, nedívej se na mě jako na zhrzenou exmilenku. Potřebuji tě jako kamarádka... Prosím. Seš tu jedinej člověk, komu můžu důvěřovat.“

Nick neváhal a pozval ji dál. Poručil služebné dát Aliciino oblečení prát, sám jí půjčil dlouhé tričko a teplé ponožky. Zabalil ji do deky a uvařil sladký heřmánkový čaj. Alicia se odličila. Když se trošku dala dohromady, řekla Nickovi vše, počínaje jejím dnešním procitnutím a Chuckovým vyhazovem konče.

„Nejradši bych tomu hajzlovi rozbil hubu! Co kdyby se ti něco stalo? Nebo dítěti? Ať si mě nepřeje, zmetek!“ „Ne, Nicku, prosím tě! Nechci další problémy.“ Ležela na gauči pod dekou a na klíně držela šálek čaje. „Naštěstí se mi nic nestalo. Ale zamrzelo mě to. Ještě minulý týden se mi omlouval za své předchozí chování. Ale už chápu, proč tak naléhal, ať jdu na potrat. Chtěl mě dostat. Měls pravdu, Nicku, měla jsem tě poslouchat.“ „Jo, to měla. Ale na takový věci si každé musí přijít sám. Kdybych byl v tvý kůži a zažil s ním to, co ty, tak bych tomu asi taky nevěřil, kdyby mi to někdo řekl.“ Nick seděl na krajíčku křesla a starostlivě se na ni díval. „Děkuju mockrát, Nicku. Něvěděla jsem, kam mám jít. A nechtěla jsem bejt sama.“ „Však to je v pořádku. Cokoli budeš potřebovat, stačí říct, jsem tu pro tebe a pro naše malé sluníčko.“ Alicia se pousmála. „Jsi laskavý. Ale nebudu tě obtěžovat. Za chvíli půjdu.“ „Nespěchej. Klidně tu zůstaň do rána. Máme tu pokoj pro hosty. Přespíš tu a ráno tě hodím domů. Nechci, abys byla dnes sama. Chci tě mít pod dohledem. Bylas celej den pod velkým stresem.“ „Děkuju, Nicku.“ Pousmála se a chytla ho za ruku.

„Vážně toho nebudeš litovat?“ zeptal se. „Nikdy. Zvolila jsem si správně. I kdybych měla za svý dítě bojovat s celým světem, bude mi to za to stát.“ „To jsem rád.“ a poklekl k ní, aby byl blíž. „Bude z tebe skvělá máma, neměj strach,“ pohládl ji po tváři. „A z tebe skvělejší táta,“ pousmála se. Nick se jí zahleděl na rty. Znovu uviděl její laskavý úsměv.

„Pane?“ vyrušila ho Carmen. Nick od Alicii odskočil. „Promiňte, mohl byste na chvílku nahoru?“ a odešla.

„Vydrž chvíličku, pusť si televizi, ano? Já se za chvíli vrátím.“ „Dobře,“ kývla a Nick odešel po schodech nahoru.

„Chtěla jsi něco?“ vešel k Anně do ložnice a zavřel za sebou dveře. Ann si lehla do postele a vypla televizi. „Jen jsem ti chtěla říct, že už jdu spát. Jsem dneska nějak unavená.“ „Dobře. Tak dobrou.“ „Nicku!“ zastavila ho. „Nechci tě zdržovat, akorát mi ještě řekni, koho máš dole za návštěvu.“ „Návštěvu?“ zarazil se a znervózněl. „Ano, návštěvu. Pojd', posad' se vedle mě a přestaň se tu vykrucovat.“ Nick si sedl na kraj postele. „Slyšela jsem zvonek. Nebo mi namluvíš, že to byl opožděný pošťák?“ Dívala se mu do očí. Nick si vydechl. „Je tu jedna kamarádka. Ve studiu, když mě kluci odepsali, se mě hodně zastávala a pomáhala mi. No a teď má problémy a já su jedinej, za kým může jít. Celá její rodina a známí žijí v Evropě.“ Ann okamžitě pochopila, o koho jde. „A proč nešla za Chuckem? Jsou přece nejlepší kamarádi.“ „Chuck ji vyhodil z domu a to do slova. Kdybys ji viděla, přišla jak zmáčený kuře.“ „Jak to?“ posadila se. Byla zvědavá. „Alicia je těhotná. Dneska chtěla jít na potrat, ale naštěstí si to rozmyslela. Měla z toho všeho pocuchaný nervy, tak šla za ním. Ale on ji ze sámý žárlivosti vyrazil ven na schody jako nějakýho prašivýho psa. Dovedeš si představit ty možný důsledky?“ rozohnil se. „Mohl ublížit jí i miminku! Zasloužil by pořádnou ránu!“ Ann smutně pozorovala Nickův monolog. Z jeho slov byla cítit obrovská

starostlivot a něha k té ženě a jejímu dítěti. „Poručil jsem Carmen vyprat její věci. Nabídl jsem jí, že tu může přespat. Byla fakt ve špatném stavu.“ „To je od tebe hezké.“ pousmála se.

„Nicku, mohu tě o něco požádat?“ „Ale jistě, o cokoli.“ „Přespi dneska u mě. Myslím v mojí posteli, vedle mě, prosím.“ Nick se pousmál. „Když tak budeš klidnější... Ale brzy vstávám, zítra jdu ráno do studia kvůli rozvázání smlouvy. Budu tě rušit.“ „To mi nevadí. Hlavně tu se mnou zůstaň.“ Nick stiskl její ruku na souhlas, že její nabídku přijímá. „Půjdu tedy říct Alicii, ať si tu udělá pohodlí. Za chvíli se k tobě vrátím.“

„Nicku?“ zastavila ho, když sahal po klice. „To dítě není tvoje, že ne?“ zeptala se opatrně. Nick jen napůl otočil hlavu. „Půjdu se s Aliciou rozloučit. Hned jsem zpět.“ A odešel. Neodvážil se jí podívat do očí, ale také už jí nechtěl lhát. Doufal, že už se ho na to nebude více ptát.

Alicia ležela v obývací místnosti zabalená do deky. Spokojeně pochrupkala. Měla zapnutou televizi, ale ta ji uspala.

Nick televizi vypnul a Aliciu odnesl v náručí do svého pokoje. Tam ji přikryl přikrývkou a pohladil ve vlasech. Alicia se ve spánku pousmála. „Jsem rád, že si necháš naše dítě.“ špitl. „Postarám se o vás, přísahám.“ a políbil ji na čelo. Poté zhasnul světlo a odešel.

Vrátil se k Anně. Ta se k němu přitulila, objala ho a nechtěla pustit. Nick si jen povzdychl a snažil se co nejdříve usnout.

Kapitola sedmnáctá

Alicia se vyspala do růžova. Probudila se s úsměvem na rtech, protože všude v posteli cítila jeho vůni. Nespál tu, ale polštáře a přikrývka byly nasáklé jeho typickou mužskou vůní. Alicia se posadila a rozhlédla se. Nick měl jednoduchou dvoulůžkovou postel uprostřed menšího pokoje. Po levé straně byl noční stolek a dveře. Za dveřmi stála skříň z dubového masivu, kde na ramínku viselo její čistě vyprané a vyžehlené oblečení. Naproti postele visela plazmová televize a po stranách souprava domácího kina. V pravo bylo obrovské plastové okno a dveře na balkon. Podlaha byla z dubového dřeva a stěny byly vymalovány olivově zelenou. Na zdech visely obrazy s motivy japonské grafiky. Nad postelí, na do stěny přibitých skobách, visela elektrická kytara, kterou si Nick sám nazdobil drobnou malbou vojáka s křídly.

Alicia se převlékla a vydala se hledat Nicka. Ve vedlejším pokoji slyšela šramot, tak se rozhodla vejít. Nemohla se dočkat, až mu padne kolem krku.

Vrazila do dveří plná nadějí a Anna se s úlekem otočila. Alicia zůstala stát jako solný sloup s vytřeštěnými očima. Stála před třiatřicetiletou ženou, která byla nezdravě hubená, neměla vlasy, jen šátek. Neměla obočí, jen slonovinově bílou kůži. Opírala se o francouzskou hůl. Tento smutný obraz života byl dostačující odpovědí na její otázky.

„Můj Bože...“ řekla si potichu a stále zírala s otevřenou pusou. Čekala všechno, ale tuhle variantu opravdu ne. Byl to pro ni obrovský šok.

Jelikož Anna byla na podobné okamžiky zvyklá, po chvíli zachránila situaci: „Dobré ráno,“ usmála se. „Vy budete nejspíš slečna Raynoldsová. Jmenuji se Anna Matsudová, ale přátelé mi říkají Annie.“ Podala jí ruku. Alicia chvíli nereagovala, ale pak se vzpamatovala a zastyděla se. „Ježiš, promiňte, ano, jsem Alicia Raynoldsová.“ Podala jí ruku a pak se chytila

za hlavu. „Bože to je trapné! Zírám na Vás... Promiňte.“ „To nic.“ Pousmála se ze slušnosti. „Jsem na takové situace zvyklá.“ „Ale já taky. Měla jsem praxi v onkologickém ústavu v Paříži. Jde o to, že jsem nevěděla, že Vy...ani jsem netušila, že tu kromě Nicka bydlí ještě někdo jiný. Promiňte mi to, prosím.“ „Zapomeňte na to. Jak jste se u nás vyspala?“ „Dobře. Děkuju. Jsem vám vděčná, že jste mě tu nechali přenocovat. To mi připomíná, že jsem hledala Nicka, chci jet domů, tak ať se s ním rozloučím.“ „Ale Nick tu není. Odjel brzy ráno do studia, řešit nějaké smlouvy, nevím, nikdy jsem se o jeho práci nezajímala. Snídala jste?“ „Ne, najím se doma.“ „Ale no tak. Musíte správně jíst.“ pousmála se galantně. „Posnídejte se mnou.“

Alicia se chvíli zdráhala, ale nakonec se k ní přidala. Snídaly na balkoně toasty s marmeládou a šlehačkou, k tomu bílou kávu.

„No tak, nestyd'te se. Jezte.“ reagovala Anna na Aliciinu nesmělost. „Nebo Vám nechutnají toasty? Připravoval je Nick. Je to jeho oblíbené snídaňové menu.“ Pak si zakryla ústa: „A taky jediné, které umí připravit.“ Alicia se zdráhavě pousmála. „Ale ano, chutnají...“ sklopila oči. „No tak dobře.“ a dala se do jídla. Ve skutečnosti měla obrovský hlad.

„Nick mi včera pověděl, co se stalo u Chucka. Je mi to líto.“ „To mně taky.“ řekla tiše. V Annině přítomnosti byla stále nervózní. „Nebýt Nicka, tak vážně nevím, kam bych šla.“ „Nick je velice laskavý a obětavý člověk. Já bych to měla vědět nejlíp. Stará se o mě skoro pět let.“ „Cože? Tak dlouho? Chci říct...obdivuju Vás, že tak dlouho bojujete.“ „Po třech letech chemoterapií a ozařování jsme mysleli, že už je to za námi. Ale do roka se objevily metastáze. Poslední dobou už nemám sílu bojovat. To Nick je ten, který mě drží nad vodou a nevzdává to. Bojuje za nás oba, já to vím. Akorát jsem mu to nikdy neřekla, že si toho vážím.“ „Nikdy není pozdě. Nick Vás velice zbožňuje a jistě se o Vás stará rád.“ „Nick patří k těm lidem, kteří mají svůj svět. Vždycky byl snílek. Já byla vždycky realistka. Beru věci tak, jak jsou. Víte, už mi nezbývá moc času a já jsem se s tím dávno smířila. Nick pořád věří.“ „Nechce o Vás přijít.“ Ann se pousmála. „Vím, že ho to bude bolet, ale taky vím, že se znova ožení. Nick není ten typ, který zůstane sám do konce života. On potřebuje s někým být.“ „To asi každý.“

„Ani jsem Vám nepogratulovala k miminku.“ usmála se Ann. „Jeho otec...“ a čekala, že Alicia řekne jeho jméno, ale neřekla „...musí být jistě pyšný, že matkou jeho dítěte bude taková světová hvězda, jako jste Vy.“ „Otec se k nám nehlásí.“ zalhala a přifilmovala povzdechnutí. „Ale co se dá dělat. C'est la vie.“ „Obdivuju Vás, že půjdete do mateřství sama. Já na to nikdy neměla buňky.“ „To jste vážně nikdy nechtěla děti?“ divila se Alicia. „Chtěla, nechtěla... Nick chtěl děti. Vždycky měl pro ně slabost. Ale já jsem v sobě nikdy neobjevila ten mateřský pud.“ „To Vám není líto, že jste žádné neměla?“ „Kdybych někdy měla děti, tak by to bylo kvůli Nickovi. Ale momentálně jsem i ráda, že děti nemáme. Bylo by pro ně stresující vidět matku umírat.“ Alicia si povzdechla. Nevěděla, co jí má na to říci. Nechtěla ji slepě utěšovat slovy *To bude dobrý*, když obě věděly, že nebude. Ale zároveň jí nechtěla ublížit. No a tak se jí přizpůsobila, začala brát věci tak, jak jsou. Poznala ji sotva před hodinou, ale jako by ji znala delší dobu.

„Asi máte pravdu. Na Vašem místě bych to nejspíš cítila stejně. Taky už jsem za svůj krátký život zažila pár nehezkých věcí, ale i tak razím pravidlo: *Raději ať trpím já, než lidi, které mám ráda.*“ řekla upřímně. Anna se chvíli odmlčela a zahleděla se jí hluboko do očí. Hluboko v nich tápala, hledala až v samém nitru její duše.

„Víte, něco Vám řeknu. Možná budete překvapená, ale líbí se mi. Vaše názory, postoje... Přijďte mě někdy navštívit.“ Alicia se velice podivila. „Nebudu Vás nutit, pokud je Vám to nepříjemné. Berte to jako službu nemocnému člověku nebo podobné kecy.“ Alicia vstala a chystala se k odchodu. „Nepřijdu jako milosrdná sestra. A nepřijdu oplakávat Vaši nemoc. Přijdu jako člověk, který chce poznat duši druhého člověka jako takového. Ne z lítosti, ale pro Vás samotnou.“ Anna se usmála. „O to víc tu budete vítána.“

Nick se svým příchodem do studia čekal, že na něj budou bývalí kamarádi nastoupení jako supi. Třikrát se nadechl a vydechl, než stiskl kliku dveří nahrávací místnosti.

K jeho velkému podivu zde seděl jen Ted a právník.

„Tak ti srabi poslali tebe? Čekal jsem, že se mi Dexter postaví tváří v tvář nebo Chuck, měl jsem chuť někomu rozbít hubu.“ řekl Nick a posadil se na gauč ke stolu. „Tak doufám, že to nebudu já.“ pousmál se Ted. „Kamaráde, já bych ti mohl vyprávět. Tak kde to mám podepsat, pane doktore?“ vyzval právníka. „Vážně si to nechceš rozmyslet?“ zeptal se Ted. „Vzdáš se bez boje?“ „Moje žena umírá a ta druhá čeká dítě. Na handrkování s hyenama už vážně nemám sílu.“

Doktor mu podal smlouvu. Nick ji proletěl očima a na zadní straně podepsal.

„Počkej,“ zadržel ho Ted, to si to ani nepřečteš? To už ti je vážně všechno jedno?“ divil se. Nick se na něj požíval, ale podpis dokončil. „Tak a je klid. Díky, doktore.“ a potřásl si s právníkem rukou. Doktor se rozloučil a odcházel.

Ve dveřích ho ale málem srazila Alicia, která právě vběhla do místnosti.

„Ali, tak jak se ti spalo?“ zeptal se Nick mile. Ale Alicia mu vrazila takovou facku, že otočil hlavou na stranu. Musel se podepřít o nahrávací pult, když zavrával. „Asi moc dobře ne...“ začal se provinile hladit po tváři.

„Slečno,“ vložil se do toho právník, „mírněte se, koledujete si o žalobu pro fyzické napadení.“

Alicia se otočila a vrhla na něj svůj rozzuřený pohled: „A co je Vám, kurva, po tom?! Zmizte, nebo jednu vrazím i Vám!“ Doktor se zalekl, uchopil kufřík a pádil pryč ze studia.

Mezi tím se i Ted snažil vyplížit ze dveří, ale Alicia ho uviděla koutkem oka: „A kam ty jdeš?“ „E...musím čůrat.“ Alicia se na něj též ošklivě podívala a Ted rychle zmizel.

Poté Nick dostal zdruhé strany. „Jau!“ nadskočil. „Za co to je?“ „Přestaň už s tou komedií! Jak jsi jen mohl?! Nechápu, jak můžeš ještě klidně spát a normálně fungovat?“ Nick zavřel oči a zničeně si vydechl. „A je to tady...“ „Jak ses mohl tahat s děvčkama, zatímco tvá žena... Bože, ani to nedokážu vyslovit.“ uronila slzu. Ale pořád byla hodně našťvaná. „Tak tohle to je to tvoje tajemství? Ten tvůj svět, do kterýho nikdo nesmí? Asi se za sebe hodně stydíš, co? Nebo máš strach, že by do toho ty ženský nešly?“ „Slíbil jsem Anně, že to nikomu neřeknu. Nikdo to nevěděl, až do teď, kdy jsem to řekl kamarádům z kapely.“ „Ahá, takže to ví aj Dexter a Lindsay... Proč jsi to neřekl mně? To jsi mi tak málo věřil? Myslel sis, že půjdu do první redakce a udělám z toho šou? Tohle si o mně myslíš, Nicku?“ „O to ale vůbec nešlo! Báł jsem se, že když se dozvíš pravdu, že si o mně budeš myslet, že jsem zrůda a že mě necháš.“ „Proč seš takovej sobec, Nicku?“ „Vím, že to co jsem dělal, bylo vůči Anně špatný, nechtěl jsem, abys měla výčitky i ty.“ „Tak jsi mě do toho nevědomky zatahl ještě víc? Udělal jsi ze mě nástroj své nechutné zrady!“

„Já tě miloval! Potřeboval jsem tě, abych mohl žít!“ „Jenom jsi mě využíval! To sis opravdu tak naivně myslel, že se to nikdy nedozvím? Dovedeš si vůbec představit, jak mi

bylo, když stála přede mnou? Ona mě přijala s úsměvem a pozvala mě ke snídani. Dovedeš si představit, jak provinile jsem se cítila?“ „Ali, já se tak cítím každý den. Už chápeš, proč jsem se s tebou rozešel? Nemůžu ji opustit. Ale zároveň nechci přijít ani o tebe. Stačí mi tě vidět, být ti na blízku... Odpuť mi to prosím.“ díval se na ni zoufale.

Alicia zavrtěla hlavou. „Ta, koho bychom měli žádat o odpuštění, je Annie. Čekáme spolu dítě, Nicku. To chceš čekat, až Anna zemře?“ „Ali, přestaň...“ „Slibovals mi, že se o nás postaráš. To je ten termín, kdy budeme spolu? Za tuhle cenu fakt ne, Nicku. Nemám na to žaludek, jako ty.“ „Ty si myslíš, že mě to těší?! Kdyby byla Annie zdravá, tak se s ní rozvedu. Ale takhle nemůžu, má jenom mě.“ „A proto jí bodáš nože do zad? Končím, Nicku. Tohle je na mě moc silný kafe.“ a pomaličku odcházela.

„Nejsem hrdina, Ali...“ nadechl se, „ale nemůžeš říct, že jsem se nestaral.“ „Pro mě nejsi víc než dobytek.“ „A to je ten důvod, proč jsem ti to nechtěl říct. Nečekal jsem, že to pochopíš. Jen prosím Anně neříkej, že spolu čekáme dítě. Zabilo by ji to.“ Alicia uronila slzu. „Je smutný, že mi nevěříš ani v tomhle. Myslela jsem, že jsme se za ten čas alespoň trochu poznali, ale bohužel tu stojí dva cizí lidé.“ „I přesto ti za všechno děkuju. Žil jsem díky tobě.“ Alicia už to dále nesnesla. Musela odejít ze studia, aby se s pravdou vyrovnala po svém.

Kapitola osmnáctá

Nick se jí snažil den co den dovolat, ale nebrala mu telefony. *Odjela snad domů?* Říkal si. Myslel si, že když se s ní rozejde, nebudou spolu, ale aspoň ji bude čas od času vídat. A hlavně bude vídat dítě. Ale teď jeho naděje pominuly. Alicia byla našťvaná a právem.

Měla pravdu, Matsudo, řekls to Chuckovi a teď to ví všichni. Jediná ona nic netušila, dokud nestanula pravdě tváří v tvář. Byl to pro ni obrovské šok. Věděli to všichni a z ní jsi udělal blbce. Myslí si, žeš ji využil. Vyčítal si. Nechával jí vzkazy na záznamníku i v hlasové schránce. Žádal ji aspoň o jednu schůzku, aby jí vše v klidu vysvětlil a vše uvedl na pravou míru. Ale na jeho vzkazy se mu nedostávala odpověď.

Bál se jít k Alicii domů, šel tedy k její kamarádce do salonu. Kate z něj byla opravdu velice nadšená. To ráno měla spoustu zákaznic a nevěděla, kde jí hlava stojí. A do toho ještě přišel Nick vylívat si svoje srdíčko.

Zrovna stříhala zákaznici, když Nick nad ní stál a hustil do ní.

„To ti vážně nic neřekla? Nebo jestli se nechystá odjet a kdy?“ vyzvídal. „Podívej se, Nicku, přijď po zavíračce, nemám na tebe čas,“ odbývala ho. „Kat, prosím, já musím vědět, na čem jsem.“ „Tak jí zavolej.“ „O to už se skoro tejden snažím. Nebere mi telefony, neodpovídá na vzkazy, smsky, maily, nic. Aspoň mi řekni, jak je na tom. Netrápí se?“ Katie si vydechla. „Je našťvaná a hodně. To, co o tobě říkala, je před zákaznicemi nepublikovatelné. Měls jí to říct, můžeš si za to sám. Já ti to říkala. Tak teď za mnou nechod' brečet.“ „Kat, já vím, že mě nemá ráda, ale myslí na to nenarozený dítě...“ „Ty víš, čím mě máš vydírat, že? Vžij se do její situace. Cítí se využitá.“ „Ale já ji nevyužíval. Dobře, ze začátku možná, ale i jí se to se mnou líbilo. Pak jsem se ale do ní zamiloval.“ „Láska je o důvěře, Nicku. Za kým jiným bys měl jít s takovým bolavým tajemstvím, než za člověkem, kterého miluješ? Pokud jsi jí nedůvěřoval v tomhle, pak ji dost nemiluješ.“ Nick si povzdechl. Stál tam jako hromádka neštěstí. „Ale tady nešlo o to, jestli by to vykecala nebo ne. Já ji prostě nechtěl ztratit.“ „Takže

jsi ji celou dobu využíval.“ „Nevyužíval...“ Promnul si unavené oči. „Bál jsem se, že mě opustí a že zůstanu sám.“ „Měls jí to říct hned na začátku, když tě o to žádala. Možná by jí chvíli trvalo, než by se s tím srovnala, ale neopustila by tě. Zůstala by s tebou zadobře jako kamarádka, nenechala by tě v tom samotného.“ „Kamarádka...“ zavrtěl hlavou. „Jenže já chci všechno nebo nic. Nedokážu bejt kamarád s někým, koho miluju.“ „V tom případě nech Aliciu napokoji. Cítí se vůči Anně provinile, zapomeň na to, že s tebou ještě někdy vleze do postele.“ „To je to poslední, s čím teď počítám. Alicia mi chybí. Je skvělá společnice, skvěle se mi s ní povídá a... Co ti mám povídat.“ „Dej jí chvíli čas, ať si uspořádá myšlenky. Nech ji, ať ti zavolá sama.“ „Myslíš, že mi zavolá?“ zvedl obočí. „Seš otec jejího dítěte, někdy určitě zavolá, na to se spolehni.“ a začala zákaznici fénovat vlasy. Nick jí pokynul a pomalým krokem odešel.

Zkoušel poslechnout rady, které mu dala Kat. Několik dní se Alicii neozval. Ale to bylo pro něj ještě horší. To čekání na její telefon ho ubíjelo.

Při sobotním obědě se rýpal v talíři jako malé děčko. Hlavu měl podepřenou jako v hospodě a míchal si kašičku. Z brambor, zeleniny a omáčky umíchal nevzhlednou majdu.

„Nebudeš to už jíst, že ne?“ dívala se na jeho talíř Anna s odporem. Svě už měla sněžené. „Hm...“ Povzdychl si a míchal dál. „Nicku, takhle to dál nejde! Začni něco dělat! Co jsi odešel od kapely, sedíš doma jak pytel neštěstí. Kdo se má na tebe dívat?!“ „Tak promiň.“ řekl a vstal. Odnesl talíř ke koši a obsah vysypal.

„Počkej,“ otočila se na něj, „to vážně nebudeš nic jíst?“ „Nemám hlad.“ „Nicku, mluv se mnou, co se děje?“ „Nic, nedělej si starosti.“ „Nicku, co ti je? Plácáš se od ničeho k ničemu. Už ani za ženskými nechodíš. Ne, že by mi to vadilo, ale tehdy byla s tebou aspoň legrace. Jako bys umíral ty a ne já.“ „Díky, žeš mi to připomněla. Už jsem na to skoro zapomněl. Připíšu si to do svého deníčku depresí.“

„Nicku, počkej ještě!“ a on se otočil. „Proč si třeba nevyrazíš s kamarády?“ „Ti mě vykopli z kapely, vzpomínáš?“ Anna si povzdechla. Nick byl opravdu oříšek. „Copak nemáš jiné kamarády? Co Alicia? Když tu byla naposledy, pozvala jsem ji, ať přijde ještě jednou. Co kdybych ji pozvala zítra na oběd?“ Nick se opřel o kuchyňskou linku s rukama v kapsách. „Alicia nepřijde.“ „Proč ne? Zavolej jí a řekni, že ji zvu já. Opravdu se mi moc líbila. Konečně někdo, kdo mě nedrží za ruku a nechlácholí jak malý děčko. Cítím, že máme hodně společného. Myslím, že bychom se mohli spřátelit.“ říkala s nadšením. „To by tak ještě scházelo.“ zabručel. „Nechápu toho chlapa, co se na ni vykašlal. Musí to být pěkný kus vola nechat takovou skvělou holku.“ Nick dal oči v sloup. To by mu ještě scházelo, aby se jeho žena a ex milenka skamarádily. „Zkusím jí teda zavolat, ale nic ti nezaručuju.“

Alicia ležela spolu s Kate u bazénu a slunila se. Užívaly si volna. Celé dopoledne se koupaly a popíjely nealkoholické osvěžující drinky.

Nyní si Kate prohlížela kadeřnický časopis, ale rušilo ji neustále vibrování Aliciina mobilu. „Nechápu, jak můžeš tak v klidu ležet. Je to děsný!“ „Pianko...“ řekla klidně Alicia, která se zavřenýma očima ležela na slunci. „Za ten týden jsem se to naučila ignorovat. Za chvíli zavolá na pevnou.“ „To tě vážně nezajímá, co ti chce?“ „Kdyby to bylo něco důležitýho, přijde osobně, stačí mu seběhnout kopec. Když si chtěl zapíchat, nedělalo mu to problém.“

Poté se ozvalo zvonění telefonu z obývacího pokoje. Ale Alicia ležela dál. Kate si zhluboka vydechla. „Obdivuju tvoje nervy, že ho necháš takhle dusit.“ „Kat, já jsem se kvůli němu nabrečela dost, ať taky ví, jaký to je.“ „Určitě se hodně trápí.“ „On tě snad platí nebo co?!“ Svraстила čelo. „Seš moje kámoška, ne jeho. Měla bys být na mé straně a ne ho bránit.“ „Já ho nebráním a jsem na tvou stranu.“ „No, to jsme poznali minulej týden.“ a Katie shlédla k zemi. „Moje nejlepší kámoška se spikla s mým milencem.“ „Nešlo o žádný spiknutí. Nechtěla jsem to vědět. Nemůžu za to, že za mnou pořád chodí.“ „No to je opravdu skvělý, takže mě obchází přes tebe. Výborně!“ říkala ironicky. „Říkala jsem mu, ať ti to řekne.“ „To říkal i Ted, Chuck, Joe, Gordon, Dexter, Berenice... Dokonce aj vrátnej z jejich studia v Hollywoodu to věděl. Ale hlavně, že už vím, u čeho vám všem jsem. Aspoň budu pro příště opatrná.“ Telefon zazvonil podruhé. „To to vážně nikdy nezvedneš?“ „Klid, nechá vzkaz na záznamníku.“

Po chvíli zvuk ustnul. Tak se Alicia zvedla a šla si vybrat vzkaz. Záznamník blikal. „Co jsem říkala, je tam!“ zavolala k bazénu a pustila pásku.

„Hey, tady Nick... Já vím, že tě pořád otravuju, chtěl jsem jenom uvést věci na pravou míru. Ale chápu, že o to už nemáš zájem. Volám úplně z jinýho důvodu. Volám na přání Anny.“ a Alicia si povzddechla. „Tvoje návštěva na ní nechala stopu. Nevím, o čem jste se bavily, ale Anně to hodně pomohlo. Byla by ráda, kdybys přišla zítra na oběd na dvanáctou. Pochopím, když nepřijdeš, máš na to plný právo. Ale nedělej to kvůli mně, udělej to kvůli ní. Ona se pět roků distancovala od svých kamarádů. Jedinej, s kým se stýká, jsem já a její matka. Je zázrak, že touží po společnosti. Uděláš dobrou věc. Díky, že sis tento vzkaz poslechla až do konce. Měj se hezky.“ Tímto vzkaz skončil.

V Alicii začaly bublat rozpolcené pocity. *Udělat dobrou věc? Vyslechnout ji? Vykompenzovat to špatné, co jsme s Nickem provedli? Nebo Předstoupit před ni s hlavou vztyčenou, jako by se nic nestalo? Bezpáteřně? Bez svědomí?* Bylo těžké rozhodnout, co je správné. *K čertu, Nicku, ty víš, jak zahnat do slepý uličky!*

Kapitola devatenáctá

Anna už od rána vařila. Carmen jí pomáhala. Všechno muselo být dokonalé. Od ubrousků až po zákusek. Oblékla si i své sváteční květované šaty. Nick si tloukl na čelo.

„Stejně nepřijde.“ Vytáhl si z ledničky pivo. Anna míchala polévku a Carmen vytahovala z trouby jablkový závin. Nick kroutil hlavou a otvírákem si otevřel láhev. „No to nemyslíš vážně?!“ zděsila se Anna a odtrhla mu pivo od úst. Nick se celý požgryndal. „Běž se raději zkulturnit. Smrdíš!“ „Tak to je zajímavý! Celej týden žeru baklažány s chlebem a kvůli nějaké madam se tu najednou vaří!“

„Crrr! Crrr!“ ozval se zvonek. Anna se polekala a podívala se na Carmen. „Honem, rychle, rychle, už je tu!“ Nick dal oči v sloup a šel otevřít. „No to se opovaž! Mazej se převléct!“ zastavila ho. „Naděláš...“ „Nech tu aspoň tu flašku!“ Ale Nick ji neposlouchal. Myslel, že je to údržba nebo kdokoli jiný. Nevěřil, že Alicia opravdu přijde.

Proto mu klesla čelist, když za dveřmi viděl sexy kočku v rudých letních šatech, decentně nalíčenou a s rozpuštěnými vlasy. Zavál lehký větřík a on ucítil její heřmánkový šampon. Alicia držela obrovskou kyticí bílých lilíí a v láhev vína v dárkové tašticce.

Ale Alicia tak ohromená nebyla. Uviděla před sebou rozčucháného, vousy zarostlého muže v tričku, které se pod vrstvou špíny krabatělo tak, že kdyby ho dal do pračky, tak se celé rozpadne.

„Tos nemusela,“ usmál se na její dárky. „Taky nejsou pro tebe, blbečku. Vy máte ve zvyku obědovat mezi dveřma?“ Nick znervózněl. Stál před ní jako nezkušený školáček. „Oh, jasně, promiň, pojď dál.“ A Alicia kolem něj prošla jako kolem nábytku. Mířila přímo k Annie, která právě vyšla z kuchyně.

Anna byla ohromena kyticí lilií. „Ty jsou pro mě? Jsou nádherné!“ Přivoněla k nim. „Všimla jsem si tvé zahrady. Usoudila jsem, že máš slabost pro lilie.“ usmála se Alicia. „Připomínají mi dětství. Děkuju.“ „A tady něco k obědu.“ a podala jí láhev. „Bordeaux 2003?“ „Z Francie jsem si dovezla pár lahví. Večer bez vína si nedokážu představit.“ „No já nevím, neměla bych...“ ostýchala se Ann. „To je na krvinky,“ mrkla Alicia.

Když se všichni tři usadili ke stolu na verandě, Carmen začala nosit jídlo. Jako předkrm šunkovou rolku s krabí pomazánkou, dále zeleninovou polévku a jako hlavní chod hovězí biftek v nasládlé marinádě, k tomu pečivo, křen a zeleninový salát. K pití si mohli vybrat čistou vodu, ovocný džus nebo to Aliciino víno. Jako třetí chod byl kousek kozího sýra. A na závěr jablkový závin ke kávě. Nick s Annou nevěřili, kolik jídla se do Alicii vleze. Spokojeně zbaštila vše, co jí přinesli a bez zadýchání.

A u toho jim ještě stihla vyprávět různé legrační historky. Anna potřebovala tak veselého a štěbetavého človíčka.

Ale i Nick. Se zájmem se na Aliciu díval a hlta každé její slovo. Pozorně ji poslouchal a smál se, i když to zrovna tolik vtipné nebylo. Párkrát i se smíchem zatleskal, že se jí vtip povedl.

Anna se v takových situacích ze slušnosti pousmála. Ale spíš si říkala, co se to s Nickem děje. Nepoznávala ho. Celé dny se tu plížil jako stín a teď září jako slunce. Upřela na něj svůj temný pohled. Alicia zrovna vyprávěla nějaký zážitek z turné a Nick jí zasněně naslouchal a protože rozuměl každému slovu, představil si danou situaci. Ale pro Annu to byl cizí svět. Nick se rozverně vrtěl na židli a nadšeně přikyvoval, tak rád by jí skočil do řeči a řekl k tématu své. Dočista s jejím pohledem na věc souhlasil.

„...ta fanyinka byla tak vzrušená z našeho setkání, že vůbec nedávala pozor, kam těma rukama mává! Málem mi vypíchla oko!“ „Neboj, ty bys byla dobrá i bez oka!“ vypadlo náhle z Nicka. Ženy byly překvapené z jeho námitky, ale i sám Nick se divil, co řekl. Upřeně se díval na Aliciu a ona na něj. Zmateně nevěděla, co říct, hlavně když se začala ztrácet v jeho čokoládových očích. On vyjeveně hleděl do těch jejích a pozoroval její smyslné rty.

„Bylo to výborné,“ odvedla řeč Alicia. Anna se pousmála. „Ten recept je od mojí babičky. S pomocí Carmen jsem ho nějak dala dohromady.“ „Bylo to vynikající.“ dodala Alicia. „Přiznám se, že poslední měsíce jsem se kuchyni příliš nevěnovala, ale ani mi to moc nechybělo, abych řekla pravdu.“ „Nerada vaříš?“ a Annie se zašklebila. „Tak to já zase vařím ráda. Nejsem žádný mistr, ale baví mě to.“ „A já mám zase své květiny.“ usmála se Annie a Nick dal oči v sloup. Znuděně míchal lžičkou svoji kávu. Ale uvnitř se cítil trapně za tu blbost, co plácl před chvílí.

„Dost ženského tlachání,“ řekla Ann, „nebo nám tady pán usne.“ a Nick zvedl obočí. Podíval se na Annu, která seděla v čele stolu a pak na Aliciu, která seděla naproti němu, po Annině pravé straně. „Můžu jít dolů, jestli chcete. Ať si povykládáte.“ „Nic takového,“ chytla

ho Ann za ruku, „nemůžeš být pořád sám, leze ti to na mozek. Cos odešel od kapely, není s tebou rozumná řeč.“ „Radši půjdu dolů.“ Zvedl se. „Nenechte se rušit, dámy.“ a odešel.

„Dolů?“ divila se Alicia. „Nick má dole menší studio. Má tam klávesy, kytary, počítač... Někdy tam i píše. A v garáži zas maluje. On je takový všestranný člověk. Nevydrží chvíli sedět.“ „A to bylo trnem v oku klukům z kapely,“ povzdechla si Alicia. „Myslíš, že je to trvalé, to jeho odejítí?“ zeptala se Anna. „Viděla jsem, jak podepsal výpověď smlouvy. Nick má svoji hrdost, už se nevrátí.“ „Doufám, že brzy začne na něčem pracovat, protože jinak se z něj zblázním.“ „Ale Ann, buď ráda, alespoň se ti bude moct věnovat.“

Anna se napila kávy. „Nick tu je sice fyzicky, ale lopotí se tu jak tělo bez duše. Hlavou je někde jinde. Už delší dobu pozoruju, že s ním není něco vpořádku.“ „Věřím, že se chytne nějaké nabídky a brzy to bude zase on,“ snažila se jí Alicia dodat víru. „Nejde o muziku. Kdyby chtěl, natočí z fleku něco sám. Stejně ho metal nikdy nijak extra nebavil. Tady jde o víc. Děje se to od té doby, co byl čtrnáct dní pryč.“ a Alicii ztuhl úsměv na rtech. „Řekl mi, že jel koncerty na severu země, ale byla to lež. Nepátrala jsem po tom, dověděla jsem se to náhodou.“ vydechla si těžce. „Víš, já nejsem žádná stíhačka, s Nickem jsme si už dávno dohodli určitá pravidla a já mu jeho zálety tolerovala. Je to chlap a chlapi to potřebují, jsou v tomhle jako zvířata.“ říkala, jako by milování byla povinnost. „Navrhla jsem mu, když bude potřebovat, aby si tu radost udělal. Dřív nebo později by mi zahýbal tak jako tak. Já měla alespoň klid, nemusela jsem se nutit do ničeho, na co jsem neměla chuť. A zároveň jsem nemusela mít výčitky, že tím Nick trpí. Bylo to těžké pro nás oba, ale pak jsme si nějak zvykli a paradoxně se náš vztah i zlepšil. Byli jsme soudružnější. Ale od té doby, co se vrátil z údajného turné, je jiný a já nevím proč.“ Alicia chvíli mlčela. Přemýšlela, co jí na to řekne.

Říct jí pravdu? Ted' by byla ta nejvhodnější příležitost. Možná něco tuší, proto si mě pozvala. Čeká, až jí zodpovím její otázky. Posedět s ní u stolu, popíjet z její sklenice a pak se přiznat, že jsem spala s jejím mužem? Je tak křehká, její zdraví je chatrné. Ustojí tu tvrdou pravdu?

„Doufala jsem, že mi pomůžeš objasnit, co se s Nickem děje.“ dodala Anna žádostivě. „Já??“ polekala se Alicia, až zčervenala.

A je to tady! Ted' se mě zeptá, jestli je Nick otcem malýho a je to v pytlí! Nedokážu lhát. Ty její oči. Jsou tak temný. Když se dívá do těch mých, jako by mi viděla až do žaludku. Ach bože, co to dělám?! V životě by mě nenapadlo mít výčitky kvůli chlapovi!

„Ano, ty. Jsi jedna z posledních přátel, která Nickovi ještě zbyla a navíc jsi poslední dobou trávila s mým mužem hodně času.“ „Já? S tvým mužem?“ začala se cukat. „No natáčeli jste přece tu desku nebo něco takového. Nick mi o tobě hodně vyprávěl. Má tě rád.“ Alicia si lehce vydechla. „Nic nevím, jen že se v poslední době s Dexterem hádali kvůli jeho pozdním příchodům. A s Chuckem se pak hádali už kvůli všemu. Pak aj kvůli tomu soudnímu procesu. Nedalo se tam pořádně pracovat, jak tam bylo dusno. Dokonce padlo i to turné, co jsme společně plánovali.“ Zamluvila to. Svým způsobem mluvila pravdu.

„A o nějaké ženě nemluvil?“ „Ne, vždycky jen o tobě. Neměj strach, on tě neopustí. Každý v kapele ví, že tě nadevše zbožňuje.“ Ann se rozlítostnila. „Myslíš, že mu budu aspoň trochu chybět?“ Alicia se chvíli dívala, jak pláče. Přesto že v té ženě cítila konkurenci, přišlo jí to celé líto. Už ani nežárlila. Seděla před ní bezbranná a velice zranitelná žena. Alicia si k ní dřepla a objala ji. „To víš, že ano. Nicka to bolí už teď, proto se chová tak divně. Bojuje sám se sebou uvnitř.“ „Já vím. Nechtěla jsem mu přidělovat starosti. Nikdy před ním jsem si

nestěžovala ani nebrečela. Nechápu, proč se teď takhle chovám. Všechno jsem zkazila!“ Propadla hluboké depresi a záchvatu breku. „Nic jsi nezkazila, to je v pořádku. Jen mi pověz, co tě trápí. Chápu, že se to bojíš říct Nickovi, nechceš na něj házet své starosti, ale když budeš na něj tvrdá jako skála, bude si Nick myslet, že ti na ničem nezáleží. Jsi člověk, máš city. Jak se smějeme, tak i někdy pláčeme, to je přirozené. Nemáš se vůbec za co stydět. Jsi velice chytrá žena, vnímavá, jsi skvělý organizátor. Smekám před tebou, jak jsi to dnes zorganizovala. Vše bylo perfektní. Jiný by se na to na tvém místě vykašlal. I ta zahrada, to je jako ráj na zemi. Je skvělé, že máš takové nadšení. Annie, ty říkáš, že umíráš, ale já tu vidím ženu plnou života, ženu, která se chce v něčem realizovat, ale brání jí v tom tahle ulita, tento dům.“ Anna přestala brečet. „Měla bych v hlavě tolik plánů, ale bojím se do něčeho pustit, bojím se, že to nestihnu. Každou noc usínám ve strachu, že už se druhý den neprobudím.“ „Proto ten den musíš prožít tak, jako by byl poslední. Aby myšlenku *Zítří se neprobudím* vystřídala myšlenka *Prožila jsem plnohodnotný den, mohu odejít*.“ „Myslela jsem, že když budu tvrdá a nepřístupná, že se s tím snáz vyrovnám. Nechci se litovat. Ale asi jsem to někdy přeháněla a jen jsem docílila toho, že se mi můj muž odcizil. Je to jedinej člověk, kterej mi zbyl. Vím, že ho týrá. Ale co mám dělat?“ zahleděla se jí do očí. „Kontaktuj své přátele, vysvětli jim, proč ses od nich distancovala. Pusť se do něčeho, co tě bude naplňovat. Musíš se cítit prázdná. Jsi tu pořád zavřená. Předpokládám, že ani nenavštěvuješ klinického psychologa, jak to dělá většina lidí na tvém místě. Ani Nick ne. Divím se, že ses tu ještě nezbáznila.“ „Přiznám se, že někdy mám takové stavy, že od toho nejsem daleko.“ „To se nedivím.“ „Někdy mám den, kdy jsem plná energie, jako by byla rakovina pryč. Jedním z těch dní byl den, když jsem dala tuhle tu zahradu do pořádku. Brzy ráno jsem obvolala zahradnictví, řekla, co chci a oni přijeli a vše spravili. Bylo to úžasné. Bylo to velice namáhavé, ale stálo mi to za to. Miluju květiny.“ Pak ale zesmutněla. „A z toho mám dny, kdy jenom ležím v posteli a nemám sílu vstát. Ne proto, že bych nemohla fyzicky, ale to je takový stav, že nechci nic, jen ležet a zírat do stropu.“ „A bereš na to nějaká antidepresiva?“ „Jen když je to opravdu k nevydržení. Pak třeba i dva dny spím. Pak se ale probudím a problém je tu zas.“

Alicia se zamyslela. „A kdy naposledy jsi byla venku?“ „Tak před třemi – čtyřmi týdny jsem byla v nemocnici.“ „Nemyslím v nemocnici, myslím venku. V kavárně, v přírodě, v kině, prostě mezi lidmi.“ „Nechodím mezi lidi.“ nasadila odmítavý postoj. „Dívají se na mě jako na chudinku. Otáčejí se, šuškájí si. Malá děcka hloupě zírají... Ne! Na veřejnost nechodím.“ „Lidi už jsou takoví. Dívají se na tebe, i kdybys měla malej pupínek na obličejí. Dívají se, co máš na sobě a přemýšlejí za kolik. Myslím si, že spíš než toho, že jsi nemocná, by si všímali toho, jestli máš značkovou kabelku a jestli ti ladí k botám. Už jsou takoví. Časem jsem se to nějak naučila ignorovat a je mi jedno, co si myslí. Hlavně, že já se cítím dobře. Ty se rozhodně nemáš za co stydět. Jsi velice statečná žena.“ „Nejsem. Ve skutečnosti to vůbec nezvládám. A teď je mi vážně hrozně. Ani se neznáme a já už na tebe vylila svůj kýbl neuróz.“ Alicia se pousmála. „Nevadí mi naslouchat problémům druhých. Zapomínám tak na ty své.“

„To je vlastně pravda. Muselo být velice těžké, když tě partner opustil. Nedovedu si představit, že bych zůstala sama. A ještě s děckem na krku. Obdivuji tě.“ „Není to zas tak hrozné.“ pousmála sem rozpačitě. „Nevadilo by ti, kdybych si skočila na toaletu?“ a Anna kývla.

Když Alicia vešla za roh kuchyně, přidala do kroku. Proběhla kolem Nicka, který si bral z kredence balíček cigaret, aniž by si ho všimla.

Na záchodě se pozvracela. Její nervy to nevydržely a tak natráveninu vyvrhla ven.

Nick podle zvuků poznal, co se děje. Vešel na toaletu, poklekl k Alicii a podržel její vlasy na zádech, aby si je neumazala.

„Tak už chápeš, proč?“ zeptal se tiše. Alicia jen zavřela oči a kývla. Spláchla mísu a zhluboka dýchala, aby se jí okysličil mozek a neomdlela. „Myslím, že dnes to stačilo. Vám oběma.“ řekl Nick. „Zavezu tě domů.“ „Raději bych se prošla. Chvilí potrvá, než se mi ustálí žaludek, nerada bych ti ohodila potahy.“ Nick se lehce pousmál. Vzal ručník a namočil ho v umyvadélku. Poté jí utřel pusu. Alicia si otřela ruce. Zůstávala sedět.

„Víš, proč jsem skončila školu? Byla jsem na praxi na nejtěžším oddělení dětské onkologie. Přišla jsem tam s ideály, že někomu pomůžu, že změním svět. Ze začátku to bylo fajn, měla jsem své stálé pacienty, hrávali jsme si, nebo jsem jim četla. Vytvořila jsem si k těm dětem velice úzkou vazbu, víš. Ale jak postupně umírali, tak...“ uronila slzu. „Prostě to bylo na mě moc. Nedokázala jsem to, jak ostatní, co viděli jenom jméno a diagnózu. Začala jsem si to tahat domů a to bylo špatně.“ „Ale ty děti byly šťastné, když jsi za něma přišla.“ „Povídala jsem jim, že bude líp. Ale jim bylo hůř a hůř. Dívaly se mi do očí. Stejně jako teď ona. Nemůžu jí lhát, nedokážu to.“ kroutila hlavou. „Vedla sis dobře. Už to skončilo. Jen se rozloučíš, já tě zavedu domů, abys sebou někde neškrábala, a sem už nikdy nemusíš chodit.“ „Tak jo.“ vydechla si. Pomohl jí vstát.

„Annie?“ přišla pomalu na verandu. „Nezlob se, ale už půjdu. Udělalo se mi zle, raději půjdu domů.“ Anna zesmutněla. „Tak dobře. Ještě jednou se omlouvám.“ „Nemáš za co. Děkuju za pohoštění, bylo vynikající. Odpočiň si.“ „Přijď za mnou zítra, až nebude Nick doma. Prosím.“ chytla ji Anna za ruku. Držela ji tak pevně, že se jí nemohla vysmeknout. Upřeně jí hleděla do očí a zoufale čekala kladnou odpověď. „No tak dobře,“ řekla opatně. „Děkuju.“ „Tak teda zítra...“ Jemně se jí vysmekla a odešla.